

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΕΜΠΤΗ
15
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1955

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ρούσβελτ (Ακαδημίας) 60 — Τηλ. 613.859

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Περίοδος Β' —

Αριθ. φύλλου 156 (251)

Η 29^η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1955

Ἡ σωτηρία ἡμέρα τοῦ χρόνου ποῦ θὰ προσθέσῃ μιὰ ξεχωριστὴ σελίδα στὴν ἱστορία τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι ἡ ἡμέρα ἀρχῆς δικαιοσύνης τριῶν ἐτῶν ποικιλομύρφων ἀγώνων τοῦ Προσωπικοῦ. Ἀγῶνων ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ Ἰδρύματος τοῦ Ἐθνικοῦ, ποῦ ἔχει συνδέσει τὸ ὄνομά του μὲ τὴν Ἐθνικὴν μας ἀναγέννηση, μὲ τὴν Ἐθνικὴν μας ὑπαρξὴν μὲ τὴν Ἐθνικὴν μας Οἰκονομικὴ ὑπόστασι.

Ἦτο ἡ πρωΐα τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1953, ὅταν οἱ Ἕλληνας μὲ κατὰ πλῆρη μάτια, διάβαζαν, εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐφημερίδας, Κυβερνητικὰς δηλώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ἡ μόνη Ἐθνικὴ παρηγορία, τὸ θάρρος καθε Ἕλληνας, ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πτωχεύσεως.

Ἔνας ἀπίθανος πολιτικός, εὐρεθεὶς τότε κακῇ τῇ μοίρᾳ διαχειριστὴς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Χώρας, μὲ ἐγκληματικὴν προχειρότητα καὶ ἐλαφρὰν συνείδησιν, ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος εἰς μίαν τοκογλυφικὴν ἐπιχείρησιν τῆς ὁποίας Διευθυντὴς ἦτο τότε ἡ γνωστὴ στυγνὴ ἀ-

νάκλητος καὶ πλέον μισητὴ μορφή τῆς συγχρόνου ἐργοδοτικῆς τάξεως τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν Διευθυντὴν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς, θανάσιμον ἐχθρὸν καὶ πολέμιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐγκαθιστοῦσε μὲ τὴν προστασίαν τῆς Ἀστυνομίας, Διοικητῆν τοῦ νέου πλέον τραπεζικοῦ Ὄργανισμοῦ, παρέχων συγχρόνως εἰς αὐτὸν Σουλτανικὰ δικαιώματα.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας, προηγούμενον παρομοίου Κυβερνητικοῦ ὀλισθήματος.

Τὸ Προσωπικὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τότε, μὲ συμπαραστάτας τοὺς ὑγειῶς σκεπτομένους ἐκ τῶν παραγωγικῶν τάξεων τῆς χώρας, μεγάλην μερίδα τοῦ τύπου, τὰ κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμερόληπτον καὶ ἀντικειμενικὴν μερίδα τῆς Κυβερνητικῆς παρατάξεως, ἀπεδύθη εἰς τιτάνειον ἀγῶνα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Κυβερνητικῆς ἀποφάσεως.

Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ ἀναθεώρησις εἰλημμένης ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ σοβαροτάτου θέματος τῆς «ἐξυγιάνσεως τοῦ Τραπεζικοῦ συστήματος» τῆς Χώρας, θὰ ἐδημιούργηθῃ δυσχερεῖας περαιτέρω τοῦ Κυβερνητικοῦ ἔργου ἐ-

πι τοῦ Οἰκονομικοῦ τομέως, ἡ Κυβέρνησις ἐπροχώρησεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ψηφίσασα σειρὰν Νόμων, περὶ τῶν ὁποίων οἱ Νομοδιδάσκαλοι τοῦ Κράτους, ἐγνώματευσαν ὅτι ἐτίθεντο ἄντικρυς πρὸς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος.

Καὶ ἤρχισε ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸ ξεριζώμα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς, οἱ φορεῖς τοῦ κοινωνικοῦ πνεύματος αὐτῆς, ἐρρίπτοντο κατὰ ἑκατοντάδας εἰς τοὺς δρόμους.

Τὰ κτίριά τῆς, ἐξοπλοῦντο ἢ μετετρέποντο εἰς γραφεῖα Τουριστικῶν, Ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων Ἐπιχειρήσεων.

Τὸ ἔμβλημα τῆς, ὁ Γεώργιος Σταύρος, ἀντεκαθίστατο μὲ τὸ ἔμβλημα τῆς κατακτητρίδας ἐπιχειρήσεως.

Τὸ κεντρικὸν τῆς Κετῆσιμα, τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, κατεκρινίζετο αἰδὲ ἐπιβλητικῶς αἰθουσαὶ τοῦ μετετρέποντο εἰς κοσμικὰ σαλόνια, ποικιλόμεναι μὲ πέργκολες καὶ ἄλλα φαεινὰ συμπληρώματα.

Αἱ προσωπογραφίαι τῶν Διοικητῶν τῆς, αἰτινες ἐκόσμουσαν τὴν μεγάλην αἶθουσαν τῶν Συνελεύσεων, κατεδιβάζοντο καὶ κατεχώνοντο εἰς τὰ

ὕψη ἀπόγεια τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος.

Ὅλα δὲ αὐτὰ, διεπράττοντο ἐν ὀνόματι τῆς «ἀνακρινέσεως» τῆς. Καὶ ἡμεῖς, τὸ Προσωπικόν τῆς, παρακολουθοῦντες μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς τὰ διαπραττόμενα, ἐξεπέμπομεν ἀπεγνωσμένας ἐπικλήσεις Συλλογικῶς καὶ μεμονωμένως εἰς ἀρμοδίους καὶ μὴ, ἐπιζητούντες τὴν ἐπέμβασίν των.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ταῦτα συνετελοῦντο ἐκ τῆς μίης πλευρᾶς, ἐκ τῆς ἐτέρας ἐξετοπίζοντο ἀπὸ τὰς ἐπιτελικὰς θέσεις τῶν οἱ ἀνώτεροι καὶ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι, οἱ φορεῖς, ὡς εἴπομεν, τοῦ πνεύματος τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐγκαθίσταντο ἀντ' αὐτῶν, Σουλτανικὴ ἐπιταγή οἱ συνεργοί, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους εἰς τὴν ἐπιστολήν τῆς παραιτήσεως τοῦ ἀορίστως ἀναφέρει, οἱ διαπνεόμενοι μὲ τὰς αὐτὰς μὲ αὐτὸν ἀντιλήψεις, μὲ τὰς ἰδίαις μὲ αὐτὸν προθέσεις διὰ τὸ Ἰδρυμα, μὲ τὰς ἰδίαις μὲ αὐτὸν ἀρπακτικὰς διαθέσεις.

Καὶ ἐπηκολούθησε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου τοῦ ἐκμαυλισμοῦ τοῦ ἐναπομεινάντος Προσωπικοῦ.

Ἰδιίτεροι ἀμοιβαί (Φακελλάκια). Συνεργεῖα Ἀνωτέρων (ἄνευ προσθέτου ἐργασίας).

Ἀποσπάσεις εἰς Ἐταιρείαις (Ἐπιδόματα).

Ἐργασία κατ' ἀποκοπὴν κατ' οἶκον καὶ πλεῖστα ἄλλα σατανικὰ μέσα ἄγνωστα ἕως τότε καὶ μέγχοι σήμερον.

Καὶ ἐξαπελύθη ἡ ἐπιθεσις ἐναντίον τοῦ ἐμποροδιομηχανικοῦ κόσμου τῆς Χώρας. Μὲ συνεχεῖς ἀποφάσεις τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τοκογλυφίας, προμηθειᾶς ἀσφαλειῶν, ἀδικαιολογητῶς χρηματοδοτήσεως, ἀπεκομίζοντο τεράστια προσωπικὰ κέρδη, διανεμόμενα μὲ ταξὺ τοῦ ἐσμοῦ τῶν συνεργῶν. Ἦοικεσε ἡ τριετία αὐτῆ, διὰ τὰ σχηματισθῶν τεράστια περιουσίαι. Ἀυτοκίνητα, Οἰκόπεδα, Οἰκίαι, διαμερίσματα εἰς πολυτελεῖς πολυκατοικίας τῶν ἀριστοκρατικῶν συνουκιῶν τῆς πρωτευούσης. Ἄλλ' ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ...

Καὶ τώρα; Καὶ τώρα, ἡ Νέμεσις! Τὸ καθήκον τῶν Κυβερνόντων.

Ἡ κάθαρσις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος. Ἡ ἀναθίωσις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀπόδοσις δικαίον εἰς τοὺς ἀδικηθέντας. Ἡ ἀυστηρὰ τιμωρία τῶν ἐνόχων. Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΩΜΗ

Ἡ συγχώνευσιν τῶν Τραπεζῶν ἀπεκάλυψεν ὄλην τὴν ἀγυρτικὴν ἀμάθειαν καὶ προχειρότητα τῶν ὀργανωτῶν τῆς. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν προέβλεψε τὰς συνεπειὰς τοῦ μέτρου. Ὁ πρῶτος τυχὼν ἄνθρωπος τῆς «πιάσας» θὰ ἐχειρίζετο τὴν ὑπόθεσιν μὲ δεκαπλάσιαν σύνεσιν καὶ συνείδησιν εὐθύνης.

Ὁ ὑπέρμαχος τῆς συγχώνεσεως ὑπουργὸς διετίετο κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς τῆς 20.1.1953 ὅτι :

«Δύναται ἡ ὀργάνωσις τῶν Τραπεζῶν νὰ εἰσφέρει εἰς ἐν ἔτος 100 δισεκατομμύρια ἀπὸ οἰκονομίας, τὰ ὁποῖα νὰ διατεθῶν διὰ παραγωγικῶν σκοποῦς».

Μετὰ τριετίαν σχεδόν, ὁ ἀναλαβὼν τὴν «ἐξυγιάνσιν» τῆς Ἐθνικῆς μέγας τραπεζίτης, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὡς ἀπολογισμὸν μόνον τὰς κολοσσιαίας δαπάνας πολυτελῶν κτιρίων καὶ ἐπιπλώσεων, διότι ἐν τῇ παραί-

τήσει του ὁμολογεῖ ὅτι ἡ στενότης διαθέσιμων τῆς Ἐθνικῆς δὲν ἐθεραπεύθη καὶ ὅτι ἡ Τράπεζα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀρνήται τὴν παροχὴν πιστώσεων: «Ἡ τακτικὴ αὕτη ἐπεδλήθη ἐκ τῶν γενικῶν συνθηκῶν, ὅφρα ἐτέλει ΚΑΙ ΤΕΛΕΙ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα».

Ἄλλαχού διατείνεται ὅτι τὸν «ἐπεστράτευσαν». Ἄλλ' οἱ στρατευόμενοι πρὸς ἐξυγιάνσιν ὀργανισμῶν δὲν σπαταλοῦν τὰ χρήματα ποῦ τοὺς ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἀλλοτρίαν ἐπιπλώσῃ, οὔτε αὐξάνουν τὸν ἰδικὸν των μισθὸν ἀπὸ 15.000.- εἰς 45.000.- δραχμῶν.

Περαιτέρω, θεωρεῖ ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ «ἐξωραίσῃ» τὴν κλωστὴν ποῦ ἔφαγε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν :

«Εἶχον σκοπὸν νὰ παραμείνω μέχρι τῆς... γενικῆς συνελεύσεως... Σήμερον ὅμως οἱ σύλλογοι τοῦ προσωπικοῦ τῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς παρέ-

σαν τοὺς ὑπάλληλους εἰς διώρον στάσιον ἐργασίας καὶ ἐξέδωσαν... ἀνακοίνωσιν ἀσεβεστάτου περιεχομένου... Ἡ ἐμφανιζομένη ἐκ νέου ἀχαρακτήριστος αὕτη συμπεριφορὰ ἐνδέχεται νὰ συνεχισθῇ μὲ χειρότερον ρυθμὸν πρὸς μεγάλην ζημίαν τῶν συμφερόντων τῆς Τραπεζῆς... Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἔχω συντελέσει ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον εἰς ἀπαρχὴν τοιαύτης λυπηρᾶς ἐξελίξεως, σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν παραίτησίν μου».

Ἐδῶ, ὁ ἀποδιοπομπαῖος (δὲν τὸ λέγομεν ἡμεῖς, ὁ ἴδιος παραπονεῖται ὅτι τοῦ φορτώουν ἄλλων ἀμαρτήματα), ἀποδεικνύεται ὅτι οὔτε ξεκαθαρισμένον μυαλὸ ἔχει, οὔτε στοιχειώδη γράμματα γνωρίζει. Διότι μόνον ἀγράμματος δύναται νὰ γράψῃ ὅτι κοῖ σύλλογοι τοῦ προσωπικοῦ παρέσαν τοὺς ὑπάλληλους». Σύλλογος, κ. Ἠλιάσκου μου, σημαίνει ὑπάλλη-

λοι. Οἱ ὑπάλληλοι, λοιπόν, παρέσαν τοὺς ἑαυτούς των; Ἄν αὐτὸ ἤθελες ἀ τῆς ὀρθῶς ὠμίλησες. Διότι, κανεὶς ἄλλος δὲν μὰς παρέσυρε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησίν μας. «... Ἀνακοίνωσιν ἀσεβεστάτου περιεχομένου». Ὁ παρείσακτος, ὁ μὴ σεβασθεὶς δικαιοῦματα, ἠθικὰς ἀρχὰς, ἀνθρωπιστικὰς παραδόσεις, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν σεβασθῇ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τὴν ὁποίαν ὁ σφετεριστὴς τὴν ἐξουσίαν, ἐμίανε!

Ἄλλὰ διατὶ παραπονεῖται ὁ κ. Ἠλιάσκου δι' ἀσέβειαν τῶν ὑπάλληλων τῆς Ἐθνικῆς; Πολὺ πρὶν ἢ ἐμφανισθῇ ἡ Πολιτεία νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ μὲ τὰς φοβερὰς κατηγορίας τῆς, οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τραπεζῆς Ἄθηνων — οἱ παλαιοὶ συνεργάται του, οἱ ὁποῖοι πανηγυρίζουν καὶ αὐτοὶ διότι τὴν ἀπηλλάγησαν ἀπὸ αὐτὸν — ἐξεφράζοντο χωρὶς πολλὰς ἐπιφυλά-

ξεις διὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον βιαίως ἐκόπησεν εἰς τὸν θάκον τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς :

«Ἀρχικῶς καὶ μετὰ τὴν συγχώνευσιν, ἐπιστεύθη ὅτι ἡ ἀνάθεσις τῆς Διοικήσεως αὐτῷ προκύψαντος μεγαλυτέρου πιστωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς χώρας μὰς εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς τῆς Τραπεζῆς Ἄθηνων, θὰ συνεπύχοντο καὶ μεταβολὴν τινὰ εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὴν νοοτροπίαν αὐτοῦ ἀπὸ ἀπόψεως εὐρύτητος ἐν σχέσει μὲ τὸν κοινωνικὸν παράγοντα, ὡς πρὸς ὅλα τὰ ζητήματα... Εἶνοι βεβαίως θλιβερά καὶ κοινωνικῶς ἐπιζημία ἡ κατάστασις αὕτη...» (Ἀνακοίνωσις Συλλόγου Τραπεζῆς Ἄθηνων Νο 10, 17-12-54).

Ἄλλὰ τὸ κωμικώτερον σημεῖον τῆς παραιτήσεως — ἀπολογίας — τοῦ κ. Ἠλιάσκου, εἶναι ἡ δικαιολογία του, διατὶ δὲν ἐ-

